

Cơ hội bằng vàng

» Tác giả: **Hoa Hoàng Lan**

Họa-Mi kéo chăn trùm kín cả đầu, nhưng tai vẫn nghe tiếng nước chảy ào ào, cùng với giọng ngân nga ngọng nghịu của chú Dành từ phòng tắm vọng ra:

“Uýt loọc vú thày sướng mãn thiên,

Coóng phồng sì phu da sâu mìn.”

Lúc đầu mới nghe, Họa-Mi lấy làm lạ, không biết chú hát hò, ngân nga cái gì. Chừng hỏi ra, thì Họa-Mi nghe chú nói:

”Cái lầy nị không biết à? Thơ của Trương Kế mà người Zít Nàm của nị gọi là “Phong Kiều Dạ Bạc” đó. Tại sao nị học cao mà lại không biết bài thơ này hả?”

“Ồ, tại chú đọc theo kiểu tiếng Tàu của chú, làm sao cháu biết được. Phải chỉ chú đọc là “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, Giang phong ngư hỏa đối sầu miên” thì cháu biết liền. Bài thơ này nổi tiếng quá, ai mà không biết. ”

Thím Lìn - vợ chú - cũng bật cười:

“Chú hát chú nghe, chớ ai mà hiểu. Thím mà cũng không hiểu đây này. Cái gì mà vú thày? Thày mà có vú!”

Chú Dành mỉm cười, lườm yêu thím Lìn một cái muốn sập nhà, cùng với câu... chê vợ:

“Cái thứ mất gốc! Hồi đó không lấy chồng Zít Nàm đi, lấy tui chi cho... uổng của!”

“Ừ, uổng của thật đó. Hồi đó thím mà không lấy chú, chắc có lẽ bây giờ chú vẫn còn... y nguyên! Ế chương ế chảy ra. Ba Tàu, ai mà lấy!”

Hai vợ chồng còn trẻ, mới cưới nhau khoảng hơn hai năm nên thương nhau

lắm. Chú Dành đi làm cả ngày ở chợ, đến tối mịt mới về đến nhà, cũng là lúc Họa-Mi vừa xong bài vở và chuẩn bị đi ngủ. Hôm nào cũng vậy, mười hôm như một, cả tháng như nhau, cả năm không thay đổi. Thím Lìn ở nhà giữ mấy đứa trẻ con hàng xóm, lợi tức cũng khá, đủ cho hai vợ chồng sống thanh thoi, dư dả. Căn chung cư hai phòng, chú thím cho Họa-Mi ở một phòng chính, với giá tiền Họa-Mi trả hết cả căn gồm cả ăn uống, nên thím Lìn quý Họa-Mi lắm. Thành ra Họa-Mi thuê phòng, nhưng lại như chủ nhà và chú thím đứng tên, nhưng lại như người “se” phòng của Họa-Mi. Thím lo nấu nướng những món ăn Việt Nam cho Họa-Mi ăn và chăm sóc Họa-Mi đúng như đã hứa với bố mẹ của Họa-Mi.

Không rõ quen biết như thế nào, giao tình ra sao, mà bố mẹ của Họa-Mi gửi gắm Họa-Mi cho chú thím Dành với những lời nói chí tình như:

“Nói thật, nếu không có vợ chồng Lìn, chúng tôi không cho con Họa-Mi đi Mỹ du học đâu. Con một mà! Ai chăm sóc cho nó bằng chúng tôi được. Xa nó, nhớ đứt ruột. Nhưng vì tương lai của nó, nên đành cắn răng chịu.”

Lầy Cầm Lìn là một cô gái Tàu lai xinh đẹp. Theo nhận xét của Họa-Mi thì với nhan sắc của thím Lìn, thừa sức lấy một người chồng học thức và đẹp trai. Không hiểu tại sao Lìn lại làm vợ Dành, một người đàn ông da ngăm ngăm đen, tầm thường về tất cả mọi phương diện, ngoại trừ:

“... bị chú Dành yêu thương thím ghê lắm. Họa-Mi không biết đó thôi. Nếu thím mà không nhận lời làm vợ chú, thì chú sẽ bỏ về Đài Loan làm ruộng cho mà coi. Cái mặt đó si tình ghê lắm Họa-Mi ơi! Có thể tự tử vì thím lắm đó.”

Đôi mắt một mí vuốt dài, cái miệng cười chúm chím, trên khuôn mặt trắng trẻo, trông thím Lìn xinh thật là xinh. Thế mà... Có hôm trời nóng, nhìn chú thím ngồi sòng đôi xem ti-vi với nhau ngoài phòng khách, Họa-Mi đã bật cười chọc ghẹo:

“Trông chú thím như nắm tuyết trắng bên cạnh cục than hầm. Chẳng xứng đôi tí nào.”

Thím Lìn ngồi nhích ra và thôi không dựa đầu lên vai chú Dành nữa. Thím tình tứ bảo chú:

”Kìa! Anh Dành có nghe Họa-Mi nói hay không? Cô ấy bảo anh là cục than hầm và em là nắm tuyết trắng kìa!”

Và thím cười khanh khách hỏi Họa-Mi:

”Làm thế nào bây giờ hả Họa-Mi? Đem thím đi nhuộm đen, hay đem chú đi tẩy trắng như cái ông ca sĩ da đen ấy nhỉ?”

“Có lẽ đem thím Lìn đi nhuộm đen thì hay hơn, vì đề không ai nói ra nói vào nữa. Điếc cái tai, cô Họa-Mi à! Máy cái người bạn làm ở chợ còn nói “nó” giống như... con tôi nữa kìa!”

Dành chọc ghẹo vợ sau câu nói của Họa-Mi. Cô bé lắc đầu phản đối:

“Không! Cái đó thì cháu không chịu, vì chú đâu có già hơn thím Lìn bao nhiêu. Chỉ già hơn “xiu xiu” thôi.”

“Trời ơi! Bữa nay Họa-Mi biết nói tiếng Tàu của tôi nữa kìa!”

“Cái này không phải tiếng Tàu chú ơi! Đa đa thiếu thiếu là nhiều nhiều, ít ít, ai cũng biết mà. Nó là thứ tiếng Việt... lai Tàu. Giống như thím... Lìn vậy.” Họa-Mi mỉm cười, bông đùa giải thích.

“Hầy! Nói vậy thì tôi chịu thua! Nị có ăn học nên nị “coong” hay lắm!”

Ba người thường có những đôi đáp vui vẻ như thế. Ban ngày, căn nhà nhỏ vang tiếng trẻ con bi bô, nói cười, la khóc. Nhưng buổi chiều, sau khi đám trẻ được cha mẹ đón về, thì chỉ còn thím Lìn lo bữa cơm và cùng Họa-Mi chuyện trò vui vẻ. Đến khuya, chú Dành mới về, đem theo sự ồn ào bởi những tiếng động rất... lao động như tiếng nước chảy, tiếng rò rè của máy truyền hình khi chú dò tần số tìm đài và đôi khi cả tiếng kể lể với thím những vui buồn trong chợ gì đó.

“Hôm nay có con mẹ mua cá. Làm xong rồi mà không chịu lấy cá về. Báo hại anh em tôi phải...”

Hoặc:

“Bữa nay, trái cây mới về, “seo” rẻ rẻ hà! Máy thứ trái cây vải, nhãn, xoài miền nhiệt đới, giống ở quê mình, ngon ơi là ngon!”

Họa-Mi nghe thím Lìn thành linh ngắt lời:

”Sao hồng mua?”

“Ồ thì... cũng tính mua, nhưng tui có đem theo tiền đâu. Mai mình đi chợ đi. Còn ”seo” mà.”

“Lãng nhách! Con nít đầy nhà, làm sao đi? Chừng đũa cuối cùng, cha mẹ đón về, thì chợ sắp đóng cửa. Mai tui đưa tiền, ông mua giùm một ít, cho Họa-Mi ăn với. Con nhỏ coi bộ cũng thích trái cây tươi lắm.”

“Ồ mà ăn nhãn, coi chừng đừng bỏ hột tùm lum. Con nít bỏ vào miệng, mắc cổ chết con người ta đó nghe!”

“Khéo lo! Con nít về rồi, tối lại, chờ anh về, thím cháu tui mới ăn chớ bộ. Bộ anh không thích trái cây hay sao?”

Họa-Mi nằm trong chăn trùm kín đầu, nhưng vẫn nghe hết những mẫu đối thoại vui vui giữa hai vợ chồng. Cô gái cười một mình trong chăn ấm và chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Hình như Họa-Mi được những câu nói vui vui đó dỗ ngủ. Họa-Mi biết chắc chắn một điều là nếu không có những câu chuyện trao đổi của chú thím Dành ở phòng ngoài, giấc ngủ sẽ khó đến với Họa-Mi. Cô gái luôn cảm thấy nhớ bố mẹ ở quê nhà. Nếu không có những biến động xấu của xã hội bên nhà, những ảnh hưởng của đạo đức, phim ảnh và lời giáo dục buông thả của chế độ, chắc chắn Họa-Mi còn được sống trong vòng tay cha mẹ.

Người ta chỉ du học ở bậc đại học. Nhưng trường hợp của Họa-Mi thì thật đặc biệt, vì vừa hết chương trình bậc tiểu học, Họa-Mi đã được cha mẹ lo chuyện du học ở bậc trung học tại Mỹ. Là những thương nghiệp của chế độ cũ, đại gia đình Họa-Mi gồm ông bà, cha mẹ thuộc thành phần giàu có, Họa-Mi lại là con gái cưng của gia đình. Chế độ mới với những thay đổi, biến chuyển nặng về vật chất, đã làm lung lay tận gốc rễ những giá trị căn bản đạo đức của con người. Trẻ con không được giáo dục kỹ lưỡng về đức dục, trí dục. Môn công dân giáo dục gần như không có. Chung quanh Họa-Mi, bạn bè cùng lứa tuổi đã không biết hai chữ lễ phép là gì, nói gì đến chữ lịch sự, một thứ tầm thường trong xã giao ngày trước, nhưng bây giờ lại bị xem như là xa xỉ phẩm của chế độ.

Các bạn của Họa-Mi, chúng nói cười bạt mạng, đôi khi văng tục chửi thề, khiến cho Họa-Mi phải nhăn mặt khó chịu. Nhưng rồi hình như lâu ngày, Họa-Mi thấy quen tai và không khó chịu nữa. Điều nguy hiểm ở chỗ nếu cái xấu xảy ra thường xuyên, người ta sẽ quên mất nó xấu, và nó sẽ trở thành quen thuộc với họ. Cha mẹ Họa-Mi lo sợ cho con sóng cuồng vô đạo

đức, phi luân lý của chế độ sẽ cuốn mất đứa con gái yêu của họ, nên họ đã nhanh chóng lo cho cô bé đi học tại Mỹ. Họ lại cẩn thận tìm được con cháu của người thư ký trung tín ngày xưa là Dành để gởi gắm Họa-Mi. Nếu Họa-Mi biết rằng ngày xưa gia đình chú Dành giàu có, danh giá ở Chợ Lớn, thì Họa-Mi không ngạc nhiên hỏi tại sao thím Lìn lại chịu làm vợ chú? Là chủ một cửa hàng ăn nổi tiếng tại Chợ Lớn, gia đình Dành đã mất tất cả anh em, cha mẹ và của cải dưới lòng đại dương trong một chuyến vượt biển hải hùng với hải tặc. Một mình chú bé Dành năm tuổi thôi thóp, được cứu sống và đem về Mỹ.

Dành biết cả lai lịch và gia phả của Họa-Mi khi chú còn nhỏ. Có một điều Dành không hiểu tạo sao cha mẹ Họa-Mi vẫn giàu có, khi mà ông bà của Họa-Mi đã từng bị đánh tư sản nhiều lần ở chế độ mới này? Có lẽ những người miền Bắc di cư khôn ngoan và kinh nghiệm đối phó với cộng sản nhiều hơn người miền Nam chân chất và đôn hậu chăng? Dành vẫn nhớ lời cha của Họa-Mi nói với đám người thân tín:

”Với cộng sản, mọi người phải tự chiến đấu và tự giữ mình tối đa. Luôn luôn phải cất giấu kỹ cái gì đó giắt lưng mà không ai thấy được. Đừng phô trương sự giàu có, đừng cho mọi người thấy mình có của. Vàng, vàng là của cải trên hết. Vàng chỉ sau đạo đức của con người. Mất đạo lý, con người sẽ sống trong túi nhục; thiếu vàng tiền, con người sẽ sống trong địa ngục của trần gian.”

Lìn thường nói đùa với Họa-Mi:

”Học cho giỏi nghe Họa-Mi! Rồi lấy chồng cho “ngon”, rồi đón chú thím sang Mỹ dưỡng già nghe. Ông bà không thích sống ở Việt Nam đâu. Đời sống đây lo sợ và bấp bênh, ghê lắm.”

Ngây thơ, Họa-Mi trả lời:

”Cháu không nghĩ bố mẹ cháu thích đi Mỹ thím à! Rồi căn nhà, rồi đầy phố, rồi cơ sở làm ăn bỏ cho ai?”

Lìn lắc đầu đầy kinh nghiệm:

”Ôi, đừng lo! Tới khi đó thì bao nhiêu ông bà cũng bỏ hết cho cháu coi. Ông bà trọng nghĩa khinh tài lắm đấy. Cháu còn nhỏ, không biết hết đâu. Tội nghiệp ông bà lắm, nhất là ông.”

Cuối năm đó, báo chí hải ngoại loan tin hai vợ chồng một doanh gia giàu

có, xuất ngoại với lý do thăm dò thị trường, đã luôn lách qua nhiều ngã từ Mã Lai, Đài Bắc tới Mỹ và sau đó, xin tỵ nạn chính trị vì đang bị săn lùng tại quê nhà dưới tội danh trốn thuế. Bản án mà chế độ dành cho họ là tịch thu tài sản và tù chung thân. Được người thân tín trong ngành công an mật báo tin dữ, hai vợ chồng rung động. Tầm gương và bản án của những “gian thương” của chế độ như Trịnh Vĩnh Bình “vua chả giò” ở Hòa Lan, rồi Trần Thọ Nguyên giám đốc công ty viễn thông Techcom, rồi Nguyễn Gia Thiều của công ty điện thoại cầm tay Nokia còn nguyên đó. Làm sao ông bà không sợ được. Hình ảnh cô bé Họa-Mi ngây thơ, xinh xắn trong những bức ảnh gửi về nung lòng ông bà. Đáng lẽ ông bà phải chờ vài năm nữa, khi Họa-Mi khôn lớn, đủ sức để lo cho ông bà, rồi ông bà sẽ gom góp ít nhiều của cải để sang với con. Nào ngờ, chế độ đã ra tay trước...

Người xưa đã dạy có ba mươi sáu chước, ông bà đành nghe theo lời giáo huấn vàng ngọc đó. Thôi thì, tiên hạ thủ vi cường. Gì gì chứ, mấy câu này, ông rành lắm. Tù tội, ông bà sợ lắm. Sống ở ngoài với họ mà còn sợ hãi kinh hoàng như thế, thì trong ngục tù, còn kinh hãi đến đâu hử Trời?

Thế là hai vợ chồng làm một chuyến vượt thoát. Và biến cố này đã giúp cho cô bé Họa-Mi trở nên “giàu có” hơn bao giờ hết: cùng một lúc, cô có cả cha và mẹ trên đất Mỹ này. Từ nay Mỹ Quốc sẽ là quê hương của cô, chứ không phải chỉ là nơi chốn để cô hoàn tất chương trình học vấn nữa.

Hoa-Hoàng-Lan